

עמ"ת 46055/08/18 - אחמד אבו בדר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 46055-08-18

בפני כבוד השופט דינה כהן

אחמד אבו בדר (עציר)

העורר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

1. בפני ערר על החלטת בית משפט השלום שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים בתאריך 2.7.18 במסגרת תיק מ"ת 15117-06-18.

העורר טען, כי מסכת הראיות בה אוחדת המשיבה כנגד העורר הכוללת הפללת העורר ע"י אחר, האזנות סתר עקב מידע, איכוני מכשירים סלולריים של העורר, תפיסת סמים ברכבו של מעורב ועוד, אינה מצדיקה המשך החזקתו במעצר של העורר עד תום ההליכים נוכח חולשת הראיות. נטען, בין היתר, כי בימ"ש השלום התעלם מקשיים בולטים בגרסת העד המפליל המרכזי, שותף לעבירה לכאורה, נאג'ח אלענאמי וכן נטען, כי בית המשפט שגה, שעה שקבע שמסוכנות העורר אינה ניתנת לאיון.

2. ובמה דברים אמורים:

כנגד העורר הוגש כתב אישום, לפיו הואשם, יחד עם אחר, בביצוע עבירות של יבוא סמים מסוכנים, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים, וכן הסתייעות ברכב לביצוע פשע, לפי סעיף 47 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

בד בבד, הוגשה בקשה למעצר העורר, (משיב 2 בקשת המעצר בבית משפט השלום וכנגד אחר נאשם 1 להלן: "האחר"), עד לתום ההליכים. יצוין כי כתב אישום דומה הוגש נגד שני מעורבים נוספים במסגרת ת.פ. (14973-06-18).

על פי כתב האישום עובר לתאריך 14.5.18 סיכמו ביניהם העורר, האחר ומעורבים נוספים (מחמד קשחיר, נאג'ח אלענאמי ועזמי אבו קרינאת) לייבא סם מסוכן ממצרים לישראל מסוג קנאבוס וחשיש בכמות מסחרית.

על פי כתב האישום, במסגרת הסיכום האמור, בתיאום עם תושבי מצרים בתאריך 14.5.18 סמוך לשעה 16:25, הגיעו הנאשמים בנסיעה בשטח ישראל ברכב מסוג ג'יפ לאנדקרזר ארוך באיזור קו דיווח 326 בגדר הגבול שבין מצרים לישראל (להלן "המקום"), על מנת לקבל את הסמים.

סמוך להגעת הנאשמים לגדר, הגיעו אליה גם האחרים, תושבי מצרים שזהותם אינה ידועה למשיבה - המאשימה. אותם מצריים זרקו מעבר לגדר 6 חבילות עטופות במגש אלומיניום כל אחת (חמגשית) וסרט דביק ובהן סם מסוג מסוג קנאבוס במשקל של 24.235 ק"ג וכן 25 אריזות בד מלופפות בסרט דביק, עליהן איור של כף יד ובהן סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 5.4985 ק"ג.

הנאשמים, על פי כתב האישום, אספו את הסמים מהקרקע אל תוך הג'יפ ומיד לאחר מכן עזבו את המקום בנסיעה בג'יפ.

על פי כתב האישום, במסגרת הסיכום, מחמד ונאג'ח המוזכרים לעיל, נסעו ברכב לאנדקרוזר קצר השייך לאותו נאג'ח על כביש הערבה לאזור המקום על מנת לסייע לנאשמים בייבוא הסמים.

בשלב כלשהו, במהלך נסיעתם של מחמד ונאג'ח לאזור המקום, סמוך לשעה 16:39, נאשם 1 עדכן טלפונית את מחמד כי הם סיימו את ייבוא הסמים ותאם עם מחמד ונאג'ח מפגש בשטח סמוך.

סמוך לאחר מכן, העורר, האחר, מחמד ונאג'ח, נפגשו ונשארו ללון בשטח במהלך הלילה שבין יום 14.5.18 ליום 15.5.18, כשהסמים מוסתרים.

עוד על פי כתב האישום, במסגרת הסיכום בין העורר, האחר (הנאשמים) והמעורבים האחרים, בתאריך 15.5.18 בסמוך לשעה 16:20, בתיאום מראש, הגיע עאזמי ברכב מסוג מאזדה לאיזור מעלה עקרבים פגש את הנאשמים, כשהסמים ברשותם.

במעמד זה, נאשם 1 העביר את הסמים אל תא המטען שברכב המאזדה ועאזמי עזב את המקום בנסיעה עם רכב המאזדה והסמים.

סמוך לאחר מכן, על פי כתב האישום, כח משטרה שהיה פרוס בצידי התנועה בהם נסעו הנאשם 1 והעורר, עצר את הנאשם 1 והעורר, כשהם נוסעים ברכב הג'יפ בו נהג נאשם 1, כשהעורר יושב לצידי. בנוסף, עאזמי נעצר כשהוא נוהג ברכב המאזדה והסמים בתא המטען שברכב.

3. בתאריך 19.6.18 התקיים דיון במסגרת מ"ת 15117-06-18 בשאלת הראיות, שלאחריו בתאריך 2.7.18, קבע בית המשפט השלום (כב' השופטת שטרית), תוך התייחסות לחומר הראיות המצוי בידי המשיבה ומסקנתו היתה, כי התשתית הראייתית כנגד העורר והנאשם 1 מבוססת היטב ומעבר לנדרש בהליך מעצר.

4. לאור החלטת בית משפט השלום, הסכים ב"כ העורר, כי קיימת עילת מעצר כנגד העורר, אולם ציין כי אין לחובת העורר עבר פלילי מתחום הסמים ועברו "ישן", יש לאפשר שחרורו לחלופת מעצר.

בית המשפט הורה לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר, בציינו שהדבר נעשה "מבלי לטעת כל ציפייה בליבם של המשיבים, באשר להחלטה שתתקבל לאחר שיוגש תסקיר מעצר" (עמ' 24 להחלטה ש' 16-20).

5. תסקיר מעצר שהוגש בעניינו של העורר בתאריך 31.7.18 סקר נסיבות אישיות של העורר, העריך גורמי סיכון והצורך בטיפול, בחן את החלופות שהוצעו וההמלצה שהועברה לבית המשפט במסגרת תסקיר המעצר היתה כי אין השירות ממליץ לשחרר את העורר, מסיבות שפורטו בהרחבה בתסקיר.

6. לאחר שהוגש תסקיר מעצר בעניינו של העורר והתקיים דיון בבית משפט השלום בתאריך 2.8.18 (מותב אחר, כב' השופט איתי ברסלר-גונן), הורה בית המשפט בתאריך 6.8.18, לאחר ששמע מספר ערבים, כי נסיבות העניין אינן חריגות, עד כדי סטייה מן הכלל שיש להורות על מעצרו של יבואן סמים. בית המשפט התיחס לעברו הפלילי של העורר שכלל הרשעות בעבירת של נסיון לתקיפת עובד ציבור ארוע משנת 2002 והחזקת נשק ארוע משנת 2005 ומסקנתו היתה, כי יש להורות על מעצר העורר והנאשם האחר עד לתום ההליכים, מנימוקים שפירט בהחלטתו, בין היתר, תוך הפניה לתסקיר המעצר.

7. במסגרת הערר שבפני, טען העורר, כי שגה בית משפט השלום בהחלטתו, שעה שהורה על מעצרו עד תום ההליכים, שכן בהחלטתו נסמך על חלק קטן ומצומצם ממכלול הראיות שהוצגו בפניו, תוך התעלמות משאר הראיות המציגות תמונת מצב שונה בתכלית ביחס למעורבים בפרשה.

ב"כ העורר התיחס בטיעונו לכל אחד משלבי הארוע אותו פרט לארבעה חלקים.

נטען, כי בית המשפט סמך ידיו על הודאתו והפללתו של אותו נאג'ח את העורר, האזנות סתר לשיחות בין המעורבים, איכוני מכשירים סלולאריים של העורר והנאשם 1 וצילומי המעורבים בתחנת הדלק, כשהם עושים דרכים לערבה ובחזרה, תפיסת הסמים ברכבו של עאזמי ועדותו כי הנאשם 1 הוא שהעביר לרכבו את הסמים יחד עם אדם נוסף לא מזהה סמוך למועד לכידתו.

בעניין עדותו של אותו נאג'ח טען ב"כ העורר, כי בית משפט השלום טעה בכך שהסיק, כי עדותו כנגד העורר היא מוצקה. נטען, כי בית משפט השלום מצא את עדותו של אותו נאג'ח מהימנה ומפלילה, אולם מדובר בעדות המשקפת התייחסות מצומצמת, כפי שזאת עולה מתוך מזכר של השוטר מיכה חזיזה, אך תוך התעלמות מעדותו של נאג'ח בחקירתו, במסגרתה השיב לראשונה, כעבור מספר ימים לשאלות החוקר ותשובותיו לא עלו בקנה אחד על הפללת העורר כפי שעולה ממזכרו של מיכה השוטר.

נטען, כי השוטר מיכה חזיזה כתב מזכר אודות מפגש שלו עם אותו נאג'ח ביום 24.5.18, אולם מסיבה לא ברורה לא הוקלט בחלקו הארי.

לטענת השוטר מיכה, אותו נאג'ח אמר לו שסעיד ואחמד (סעיד והעורר) ביצעו בפועל את ההברחה וכי בעבר כבר השתתף איתם בהברחות דומות וקיבל בתמורה סך של 50,000 ₪ ושבעבור ההברחה הנוכחית, אמור היה לקבל 7,000 ₪, כאשר לדבריו תפקידו היה לשמור על הסחורה לאחר שהבריחו אותה לארץ.

ב"כ העורר תמה הכיצד התוודות מסוג זה לא תועדה, לכאורה בנימוק, לפיו החוקר, השוטר מיכה, לא חפץ היה בכך שאותו נאג'ח יחשוד שהוא מוקלט ויפסיק לדבר.

לעומת זאת, נטען כי בחקירתו מיום 29.5.18 נאג'ח מסר, כי ביום שני בזמן שעבד באשקלון התקשר אליו מוחמד, הציע לו לצאת לטיול, הם ירדו לכיוון הערבה והגיעו לחניון, שם פגשו את סעיד והעורר. מוחמד הלך עם אבא שלו סעיד ונאג'ח ואחמד נשארו, עישנו וישנו וכאשר נשאל מה היה כשמוחמד וסעיד חזרו מהמקום, השיב כי הם כבר ישנו.

נטען כי מחקירת נאג'ח עולה כי לא ראה סמים ולא ראה את העורר מביא סמים. כאשר נשאל נאג'ח אם מוחמד וסעיד הביאו איתם משהו, השיב שלא ראה, משכך נשאל כיצד ידע שהביאו סמים והוא השיב **"שמעתי והרגשתי עצרו והלכו"**. כאשר נשאל אותו נאג'ח למה הכוונה, האם ביצעו שוד, רצחו מישהו ובדומה? השיב, כי סעיד ומוחמד חזרו **"ואנחנו ישנו"**.

ב"כ העורר טען, כי תשובותיו אלה של נאג'ח מפריכות את טיעוני התביעה, שכן אם סעיד ומוחמד יצאו לפעילות ההברחה בשעת לילה, כשנאג'ח והעורר כבר ישנו, כיצד טוענת התביעה, כי ההברחה התבצעה בשעה 16:30 אחר הצהריים.

ב"כ העורר הפנה לכך שכאשר נאג'ח נשאל באיזה שלב ראה את הסמים, השיב **"לא ראיתי את הסמים"**. כשנשאל מי סיפר לו שיש סמים, השיב: **"אף אחד לא סיפר"** וכאשר נשאל איך הבין שיש סמים, השיב: **"אחר כך ידעתי"**.

ב"כ העורר התיחס לכך שאמנם בחקירתו אמר נאג'ח, שמוחמד אמר לו שיש סמים וביום שלישי נתן אותם לעאזמי, אולם אז נשאל כיצד ידע שסעיד ואחמד העבירו את הסמים לעזמי, ועל כך השיב: **"הם הלכו ושמעתי שנתפסו"**, משמע הבין שבדיעבד.

ב"כ העורר הפנה לכך, שכאשר נשאל נאג'ח מדוע אמר בתשאול בעל פה לחוקר שהוא בעצמו היה שותף להברחה וקיבל עליה כסף, השיב ששיקר לשוטר מיכה במהלך כל השיחה ולא זוכר שאמר דבר כזה.

ב"כ העורר תמחה כיצד זה בית משפט השלום לא התיחס כלל לעדותו האותנטית של נאג'ח המפריכה את האמור באותו מזכר, תוך הסתמכותו על המזכר התמוהה של החוקר וכאשר עד מפתח "מתוודה" בפניו

ההקלטה אינה מופעלת והוא נמנע לגמרי לעמת אותו בחקירתו עם הדברים שכתב במזכר, והדבר אומר דרשני.

8. באשר להאזנות סתר לשיחות בין המעורבים נטען, כי בית משפט הסתמך על אותן האזנות, אולם התעלם מכך שמדובר בתוצרי האזנות סתר בלא שבחומר הראיות תמצאנה חוות דעת המאמתות את תקינות ההאזנה, אין בנמצא תיעוד בדבר אופן ההקלטה, מיקומה, הצווים שניתנו בעניינה ובקשות בהתאם. נטען בהקשר זה, כי בכל מקרה אין בתוכן כדי לשמש ראיה פוטנציאלית מפלילה, שכן אין אסמכתא למסקנה, שהדוברים בשיחה הם הנאשמים ואין בנמצא מסדר זיהוי קולות.

9. ב"כ העורר מצטט מתוך תמלילי השיחות וטוען, כי על פניה אין בה כדי להפליל מי מהמעורבים בהברחה. צוין גם, כי בית המשפט הסתמך על כך שהשיחות נערכו לכאורה בחלקן בשעות אחר הצהריים של הברחה, ולכאורה מהוות הוכחה לכך שהמעורבים ביצעו את הברחה אחר הצהריים ועזבו את המקום, אולם קביעה זו עומדת בניגוד לממצאים אחרים בחומר החקירה, שלא זכו להתיחסות בניתוח הראיות; שכן, אם הברחה בוצעה בשעות אחר הצהריים, הכיצד איכנוי הפלאפונים של כל המעורבים מתיחסים למקום אחר ובאותו מועד?

10. הוטעם, כי התביעה הגדירה רק אזור אחד כאזור הברחה, אך רק מנוי אחד מכל שלושת המנויים נמצא מצוי באזור הברחה ולכן לא ניתן לומר, שהשיחות קשורות להברחת הסמים. מדובר בפרשנות של התביעה ולא מעבר לכך. יתרה מכך, אין זכר בשיחות לאזכור ישיר או עקיף בדבר סוג הסם, הכמויות, אופן אריזתם אף לא ב"קודים" נפוצים.

ב"כ העורר טוען לתהיות נוספות בחומר הראיות, כך למשל כי לשיטת התביעה הארוע הסתיים בשעה 16:30, בעוד מהשיחה בה גבר כלשהו מתקשר לעורר, העורר מבקש ממנו להסתתר עד לשקיעה. שיחה שהתקיימה בשעה 17:18.

מכאן עולה, שלא ניתן לקבוע את זהות הדוברים בשיחה ובכל מקרה אין לראות תוכן השיחות תוכן מפליל.

11. באשר לאיכנוי הפלאפון, טען ב"כ העורר, כי בית משפט שגה שהם מחזקים את עמדת התביעה, שעה שרק מנוי אחד ממוקם לכאורה בנקודת השטח, בה בוצעה הברחת הסם. זאת, תוך הפניה לחומר הראיות הרלוונטי לאיכנוי הפלאפונים, שכן מעבר לפלאפון אחד, כל יתר הפלאפונים מאוכנים בערבה, בנסיעה דרומה וחלק בחבל אילות ואין כל הסבר בחומר הראיות לכך, שאם כל המעורבים היו יחד בזמן הברחה, מדוע לא כולם מאוכנים שם? אם כן, יש לומר שהאיכונים מפריכים את גירסת התביעה.

12. ב"כ העורר טען עוד, כי בית משפט השלום טעה, שעה שקיבל כעובדה מוגמרת את טענת התביעה, שמנוי המסתיים במספר 969 הוא המבריח המצרי, כאשר לא נערכו כל פעולות חקירה לאימות טענה זו. נטען בכל מקרה, כי אין כל ראיה המלמדת על זיקה בינו לבין העורר.

13. צוין, כי בית משפט שגה בכך שלא נתן דעתו לבדיקת טביעות אצבע על גבי חבילות הסמים, אף שהיה מצופה כי תמצאנה.

14. ב"כ העורר טען, כי מארג הראיות שבידי התביעה מציג תמונת מצב הרחוקה מלתמוך בגרסת נאג'ח העולה מן המזכר, כך שעוצמת הראיות היא נמוכה ומשכך, אין בה כדי להצדיק מעצר עד תום ההליכים.

15. באשר לעילות המעצר צוין, כי נוכח חולשת הראיות היה מקום לאפשר שחרור של העורר בתנאים מגבילים, שכן הערבים שהוצעו הינם אנשים מכובדים, המודעים לתפקיד הערב, מעורבים בחיי העורר ויש בכוחם לשמש חלופה ראויה.

16. שקלתי את טענות ב"כ העורר, אולם מסקנתי היא, כי יש לדחות את הערר.

בית המשפט בהחלטתו ציין כי עיקר הראיות כנגד העורר, בעדותו המפלילה של אותו נאג'ח, שלפיה העורר נסע לצידו של נאשם 1 ברכב הלאנדקרוזר באיזור ההברחה וחזר עימו לאחר שהעמיסו את הסמים לרכב, זיהוי העורר כמי שמשוחח עם נאג'ח במסגרת שיחות שהואזנו בסתר זאת לצד גרסה אותה מצא בימ"ש מופרכת ואליה התייחס בימ"ש בהחלטתו.

בית המשפט התייחס באופן מפורט להשתלשלות האירועים העולה מחומר הראיות, ביחס לתאריכים 14.5.18 ועד 15.5.18, הן ביחס לעצם הברחת הסחורה מגבול מצרים לישראל, הקשר בין המשיבים והמעורבים האחרים, האיכוני השונים, השיחות שהוקלטו ועוד.

מבחינת הראיות עולה כי חלק ניכר מהן, הנו נסיבתי ויש לקשור ראיה לראיה בכדי שתתקבל תמונה מלאה של השתלשלות האירועים העובדתית; ואכן, בית המשפט בהחלטתו מיום 2.7.18 פורס את הראיות שבחומר החקירה, ביחס לאיכוני הפלאפונים באופן מפורט ביותר ומצא קשר בין המנויים הרלוונטיים וכי מדובר באיכוני הסמוכים לנקודת הברחה, תוך הפניה קונקרטית למסמכי האיכוני המלמדים על הקשר בין המעורבים ולרבות העורר, לייבוא הסמים.

באשר לטענה כי רק איכוני של מנוי אחד מצוי במקום הברחה, יאמר כי נקודות האיכוני מצויות במתחם בעלי זיקה גאוגרפית למקום הברחה וביחס לטענה, כי שיחות הדוברים תועדו ללא זיהוי קולות, מפנה בית המשפט בהחלטתו למזכר השוואת קולות לפיו זוהה העורר כאחד הדוברים.

אכן, עיון במסמך אשר סומן צ"א שכותרתו "מזכר השוואת קול" מיום 6/6/18 נותן מענה מספק, לצורך השלב הזה של ההליך, לטענה כנגד זהויה הקולות.

חקירתו של אותו נאג'ח זכתה להתייחסות בהחלטת בית המשפט, כך מסקנת בית המשפט היתה, כי מחומר החקירה עולה כי בין המעורבים מתקיימת תקשורת במועדים הרלוונטיים, מעורבים שנשארו ללון במהלך הלילה, כפי הנראה לשמור על הסמים או חלקם, כאשר חלק מן התקשורת בין המעורבים מסתיימת, אך מתחדשת ביום 15.5.18. בימ"ש ציטט מתוך שיחות מושא ההאזנות הסתר ותוכן אינו מתיישב לכאורה עם חפות העורר, אלא דווקא עולה בקנה אחד עם גרסת נאג'ח ע"פ המזכר "המפליל".

בית המשפט התייחס לדוחות הפעולה של השוטרים המתעדים תקשורת בין המעורבים, אף ביחס ליום 15.5.18, תוך שילוב תיאורו של אותו נאג'ח בחקירתו מיום 29.5.18, והתייחסות לתוכן גירסתו.

בית המשפט הסיק כי דבריו של נאג'ח נתמכים בדוח צפיה של השוטר מיכה חזיזה וממצאים ממצלמות דלק דור אלון ובית צוקים, מיום 15.5.18.

אמנם נכון, עולה מחקירותיו של אותו נאג'ח כי לא ראה בעצמו את הסמים, אולם אף מגרסתו בחקירותיו, ניתן לקשור את העורר לסמים ולו באופן נסיבתי.

התמיהה שעורר הסגור ביחס לאי הקלטת הגרסה המלאה של נאג'ח ע"י השוטר מיכה, מקומה להתברר בשלב ניהול ההליך העיקרי. בהקשר זה יאמר כי צפיתי ושמעתי ההקלטה החלקית של העד מיום 24/5/18 על מנת להתרשם מעוצמת הטענה ואולם הסברו של השוטר כמתועד במזכרו, נראה כהסבר הגיוני ומתקבל על הדעת והדברים ודאי יזכו לליבון במסגרת חקירתו הנגדית.

עוד צפיתי בסרטון ההברחה עצמה ולו בכדי להתרשם מנסיבות המעשה (אכן, לא ניתן לזהות מי הדמויות הנראות, אך ניתן בברור להתרשם ממעשה העבירה והאופן בו נעשה באופן התואם ומתיישב עם תוכן השיחות תוצרי האזנות הסתר).

טענות ב"כ העורר, כפי שעמד עליהן באריכות בהודעת הערר ובטיעוניו בעל-פה, נגעו לפרטי הגרסאות, העדויות וחומר הראיות, לרבות התייחסות לשאלות של מהימנות, טענות שיפות להתברר בשלב ההליך העיקרי ולא בשלב זה, שעה שעל בית המשפט לבחון, האם קיימת תשתית, ראיות **לכאורה** להוכחת, מי שנגדו הוגש כתב אישום.

אמנם, יש טעם בטיעוני ב"כ העורר ביחס לפערים בין גרסת אותו נאג'ח ע"פ מזכרו של השוטר חזיזה מיכה מיום 24/5/18 המפליל את העורר (מסומן ע"ב), לבין תשובותיו בחקירה (למשל חקירה מיום 29/5/18 ש' 185 ואילך), שם אומר כי הוא והעורר עישנו, ישנו ושמע כי הביאו את הסמים (אך לא ראה- ד.כ.) אך גם תשובותיו בחקירה יש בהם כדי להפליל את העורר ולו באופן נסיבתי.

בהקשר האחרון, יאמר כי יתכן, שלאחר חקירתו הנגדית של אותו נאג'ח יהיה נכון לשוב ולבחון האם חל שינוי

בהערכת עוצמת הראיות אלא שלעת הזו, לאור מכלול הראיות כנגד העורר די בתשתית הקיימת כדי לבסס, במידה הנדרשת לשלב הזה של ההליך, לכאורה את הנטען כנגד העורר, ע"י כתב האישום.

17. באשר לחלופות, בית משפט נימק עמדתו היטב, לרבות לאחר שקיבל תסקיר מעצר שירות המבחן. מסקנתו מנומקת היטב ואין מקום להתערב אף בחלק זה של ההחלטה.

כאשר קיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר מעורב בייבוא סמים ממדינה אחרת, בכמות ובנסיבות כעולה לכאורה מחומר הראיות, בנסיבות בהן לא מצאתי חולשה בראיות המצדיקה התערבות בהחלטת בית משפט השלום, לעת הזו, אף לא בקשר לשאלה, האם ניתן הבטיח את תכלית המעצר, קרי שלום הציבור, מפני מסוכנות העורר בחלופות שפגיעתן בחירותו פחותה הרי שמסקנתו של בית המשפט מתבקשת לאור חומר הריאות בו אווזת המשיבה.

18. על כן, הנני דוחה את הערר.

19. עותק החלטתי ישלח על ידי המזכירות לב"כ הצדדים.

20. המזכירות תחזיר חומר החקירה לב"כ המשיבה.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ח, 04 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.